

„DO ÚTOKU!“ vykřikl Arko.

„Arko! NE!“ vypískla Maja.

Ale už bylo pozdě. Arkův drak Šíp se odlepil od země a vznesl se na oblohu. Arko svíral v pravé ruce kopí. Jeho drak stoupal výš a výš a jakmile byl dostatečně vysoko, zatlačil mu chlapec levou rukou do šíje a naznačil mu, že má klesat dolů.

„DO TOHO!“ křikl a zamířil kopím na keře.

Maja a Kale utíkali co nejrychleji za ním.

„VRAŤ SE!“ křičel Kale. „NEDĚLEJ TO! JE TO NEBEZPEČNÉ!“

Arko je však neposlouchal. Pobízel patami svého draka, aby ještě zrychlil. Šíp mocně zamával křídly. Pak křídla přitiskl k tělu a vrhl se střemhlav k zemi.

VZZZZZUUUUUM!

Vteřinu před tím, než by narazil do země, napřímil směr a dál pokračoval těsně nad

zemí. Čenichem se přiblížil ke keřům. Arko měl jedno oko zavřené a mířil kopím na rostliny, které však na hrozící útok nijak nereagovaly.

Šíp se rychle blížil. Tři metry, dva, jeden metr...

PRÁSK! Kopí probodlo první keř. BUM! Probodlo druhý. KŘACH! Třetí.

„TUMÁŠ!“ křičel Arko vítězoslavně.

A právě v tom okamžiku se dveře pekárny rozlétly dokořán.

Hrot kopí se zabodl do dřeva. KŘUP!

Šíp nedokázal včas zabrzdit a drak i jeho pán narazili do otevřených dveří. BUM! Oba skončili silou nárazu na zemi.

„Co se to tu ksakru děje?“ zlobil se pekař, který vyšel ven, aby se podíval, co je to za rámus. Na sobě měl bílý plášť a ruce měl rozčileně založené v bok. Všiml si kopí zabodnutého ve dveřích a keřů, které na něm